XXVIII. évf. 1. szám 2016. január-február

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

A szeretethiány sebeinek *gyógyítása*

„Ragyogni fogtok mint **a nap**"

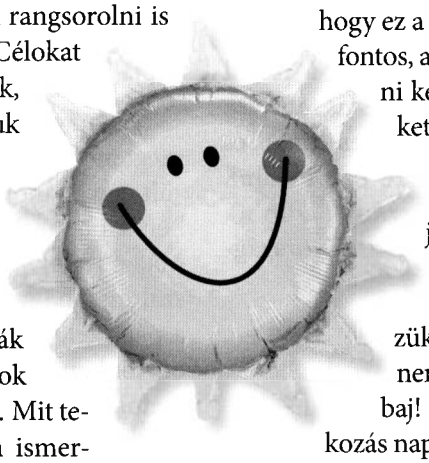
Grandis atya: **Megbocsátás** barátainknak

„Kezdjük az évet tiszta lappal: megbocsátással!
Amint megbocsájtunk mindent az embereknek,
és elengedjük megbántottságunkat, meghívjuk az Urat,
gyógyítsa meg sérült szívünket, alkalmasabbá válunk
a szeretet adására és elfogadására". (R. DeGrandis)

Ragyogni fogtok, mint a Nap…

Az új év első napjai olyanok, mintha egy hosszú út elején lennénk. Előre nézünk, próbáljuk kitalálni, mi fog történni, mi fog változni az életünkben? Eltölti szívünket a várakozás! Ebben a várakozásban terveket is kovácsolunk. Régebben nagy valószínűséggel ki tudtuk számítani a jövőt, fel tudtuk mérni az egyéni és a családi élet lehetőségeit. Ugyanakkor próbáltuk rangsorolni is a tennivalókat fontosságuk szerint. Célokat tűztünk magunk elé, megterveztük, hogy milyen módon valósíthatjuk meg céljainkat. Mindezeket azonban teljesen átformálhatják a váratlan események. Ma olyan világban élünk, amely már többé nem kiszámítható. Olyan események történnek, amelyek keresztülhúzzák legszebb álmainkat. Olyan támadások érhetnek, amelyek földre terítenek… Mit tegyünk? Ebben a tanácstalanságban ismerjük fel a hit fontosságát. Most kezdjük értékelni igazán az isteni gondviselésbe vetett hit jelentőségét.

① *Ragyognak, mint a Nap!*

Dániel próféta azt jövendölte a fogságban szenvedő népnek, hogy *„az Istent ismerők ragyogni fognak, mint a Nap!"* (12,1) A szenvedő, reménytelenségben élő nép egyáltalán nem érezte ezt a „ragyogást". A próféta azzal vigasztalta a népet, hogy Isten kezében van a jövő. Ne arra gondolj, amit most érzel, mert akkor erőt vesz rajtad a félelem! Arra gondolj, amiben részesülni fogsz Isten ígérete alapján! Ha ezt teszed, akkor meg fog változni benned valami. Kezded várni ezt az új jövőt. Ebből a várakozásból erőt kapsz és örömben részesülsz. Megtörténik a csoda a szívedben! A jelen szenvedéseket örömmel fogod elviselni, mert a jövőre gondolsz. – Honnan van benned a nyugtalanság? Miért akar az ember mindig máshol lenni, mással foglalkozni, mással élni, valamit birtokolni? Azért, mert lelke mélyén öntudatlanul mindig **Istent keresi**. Egyedül benne találhatja meg a nyugalmat, ahogy Szent Ágoston írja. Vele akar találkozni. Amíg ezt el nem ismeri, addig állandóan keres, egyre idegesebben, egyre nagyobb félelemmel. Milyen egyszerű lenne Őt befogadni és megtapasztalni a békét!

② *Legnagyobb érték az üdvösség!*

Pál apostol azt írja (Zsid 10,19), hogy *„Jézus áldozatot mutatott be a bűnökért."* Ha valaki vállalja a halált valakiért, akkor azzal nemcsak a szeretetét fejezi ki, hanem a nagyra becsülését is. Saját életénél fontosabbnak tartja azt, amiért/akiért meghal. Ha Isten Fia meghalt a mi lelkünk üdvösségéért, akkor ezzel azt jelezte, hogy ez a legfontosabb az ember életében. Ha fontos, akkor törődni kell vele, akkor engedni kell, hogy áthassa hétköznapi életünket. Így válunk képessé arra, hogy mi is odaadjuk életünket a szeretetért. Így válnak mindennapi cselekedeteink jelekké. Ahogyan élünk, az már értékítélet. Ha minden vágyunk a szórakozás, a birtoklás – ezzel azt jelezzük, hogy a lelki üdvösség egyáltalán nem érdekel bennünket! Ez pedig nagy baj! Mert ha egyszer elmúlnak a szórakozás napjai és üres szívvel állunk Teremtőnk elé, akkor rájövünk, hogy elrontottuk az életünket! Ne így legyen! Ezért olyan fontos, hogy az új évben első helyre tegyük Isten szeretetét és az Ő akaratát – akkor nem fogunk csalódni az utolsó napon, amely mindenki számára eljön egyszer.

③ *Készen állni*

Az első keresztények várták Jézus második eljövetelét. Azt gondolták, hogy még az ő életükben meg fog ez történni. Minden évre úgy tekintettek, hogy talán majd most fog eljönni az Úr. Ezért is köszöntötték egymást így: MARANA THA (Eljön az Úr!). Azótal eltelt csaknem 2000 év. Ma is gondolhatjuk – mint első keresztény testvéreink –, hogy ebben az évben el fog jönni. Mert időt nem mondott Jézus, csak azt, hogy figyeljük a jeleket. Vannak jelek? Igen: földrengések, áradások, fertőző betegségek, hitehagyás, háború, a szeretet eltűnése (Mt 24). Ezeket komolyan kell venni. Ez azt is jelenti, hogy életünket el kell rendezni. A kicsinyes, lényegtelen dolgokkal nem kell törődni, de az igazán fontosakat előtérbe kell helyezni. Ha harag van a szívedben, bocsáss meg, engesztelődj ki felebarátaiddal! Ha valakivel hideg, elutasító voltál, mondd el neki, hogy szereted, és tegyél érte valami szépet! Ha valakinek tartozol, add meg, ne várakozzon hiába.!Ami pedig a legfontosabb: **engedd be a szívedbe Jézust, hogy Ő uralkodjon benned egész éven át!**

Katona István főszerkesztő

A szeretethiány sebeinek gyógyítása

„Gyermekeim, ne szeressünk szóval és nyelvvel, hanem tettel és igazsággal!” (1Jn 3,18)

Év elején boldog új évet kívánunk egymásnak. De mitől lesz boldog az új év? Mit kell tennünk, hogy boldog legyen? Jézus tanítása egyértelmű választ ad: „szeressetek teljes szívvel és teljes lélekkel”! Ez a feladatunk 2016-ban nekünk keresztény embereknek, erről kell számot adnunk majd az ítélet napján… ez a kapu a mennyországba vezető úton!

❶ *Életünk forrása a szeretet*

János apostol azt írja: *„Isten a szeretet”* (1Jn 4,8). Ezzel azt fejezi ki, hogy ha Isten lényegét akarjuk megismerni, ezt csak a tökéletes, a végtelen, a minden emberi mértéket túlhaladó szeretettel lehet kifejezni.

Azért fontos ezt tudnunk, mert a Teremtés könyve leírja, hogy Isten az Ő ***„képére és hasonlatosságára”*** (T 1,26) teremtette az embert. Ez nemcsak az értelmet és a szabad akaratot jelenti, hanem azt is, hogy az ember lényege az isteni személyekhez hasonlóan a szeretetben való odaadás és a szeretet elfogadása. Ha valakinek az életéből hiányzik ez a megtapasztalás, akkor megsebződik.

Ez a seb, ha nem gyógyul, alapot ad minden káros szenvedélynek, irigységnek, félelemnek, agressziónak, perverzitásnak, depressziónak. Ezért nagyon fontos, hogy minden ember **kapjon és adjon** szeretetet, továbbá kapcsolatba lépjen Istennel, a szeretet forrásával. Ez a kapcsolat Jézus által jön létre, aki szeretetből életét adta értünk.

Floyd McClung leírja könyvében („Isten atyai szíve”), hogy Ali Agca, aki a pápára lőtt (1981), hogyan élte át az atyai szeretettel való találkozást. Ali apja (Törökországban éltek) rendkívül szigorú, sőt inkább brutális ember volt. Akkor is verte a kisfiát, amikor az teljesen ártatlan volt. A szeretet teljes hiánya miatt a fiú gyűlölte az apját. Mikor az apja meghalt, boldogan mosolygott és azt mondta: „végre megszabadultam tőled, ez az életem legboldogabb napja.”

Tizenéves korában egy bandába került, ahol megtanult verekedni, lopni és drogozni. Majd elkerült egy libanoni terroristákat képző táborba. 1981-ben azt a megbízatást kapta, hogy ölje meg a pápát. Május 13-án a Szent Péter téren rálőtt a pápára (hajszál híja, hogy meg nem halt a Szentatya). 1983-ra a pápa teljesen felépült és meglátogatta gyilkosát a börtönben. Átölelte őt és azt mondta: „fiam, megbocsátok neked.” Agca most találkozott először az atyai szeretet megnyilvánulásával. Elkezdett sírni. Ez a találkozás megváltoztatta addigi gondolkodását, amely csak a rombolásban lelte örömét. A seb, amely gyerekkorától kezdve égette őt, most begyógyult.

Ha szeretetet kapunk, akkor **fejlődni kezd a személyiségünk**. Bátorság, öröm, aktivitás, kezdeményezés, erő, bizalom tölt el bennünket. Ha nem kapunk szeretetet, akkor bizonytalanság, félelem, aggodalom, gyengeség, visszahúzódás, szomorúság fog el bennünket. Ez utóbbinak sok esetben fizikai következményei is lehetnek, gyomorbántalmak, szívpanaszok léphetnek fel.

Amikor különleges, nagy szeretettel találkozunk, valósággal **újjászületünk**. Ilyenkor úgy érezzük, mindenre képesek vagyunk, hatalmas energiák szabadulnak fel bennünk.

❷ *Miért nem szeretünk?*

Feltehetjük a kérdést, ha a szeretet ilyen nagymértékben befolyásolja az életünket – ez személyiségünk fejlődésének és boldogságunknak az alapja –, akkor miért nem szeretünk?! Miért tesszük boldogtalanná környezetünket szeretetlenségünkkel? A kérdés megválaszolása elvezet bennünket a rossz misztériumához. Azért nem szeretünk, mert **bűnösök** vagyunk!

Azért nem szeretünk, mert az első bűn óta (Ter 3,1-19) önzők lettünk, és nem merünk, nem akarunk lemondani önmagunkról!

Azért nem szeretünk, mert értelmünk elhomályosult és akaratunk rosszra hajló lett. Azért nem szeretünk, mert a bűn megsebesítette a szívünket, és ezt a sebet senki nem tudja begyógyítani, egyedül Isten.

Az ember siralmas állapotából – hogy mindig az ellenkezőjét teszi annak, mint ami a boldogságát jelentené – csak Jézusnak, a Megváltónak a szeretete tud bennünket fölemelni. Ezért mondja Jézus Nikodémusnak: *„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát küldte, hogy mindaz, aki hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen"* (Jn 3,16). A kereszt Isten szeretetének megdöbbentő jele örök időkre. Jézus azért jött, hogy megtanítson bennünket szeretni, és ezáltal az üdvösség útján járni.

Nincs más út az üdvösség felé, mint a szeretet útja. Jézus ma is él, itt van közöttünk láthatatlanul. Készen áll arra, hogy ha szólítod, belépjen a szívedbe és meggyógyítsa mindazt a csalódást, fájdalmat, szeretetlenséget, amely nyílt sebként ott rejtőzik benned és megterheli életedet.

Melyek azok az esetek, amelyek leggyakrabban megsebzik a szívet?

❸ *Az eltorzult szeretet okozta sérülések*

A szeretet torzulását különféle **szenvedélyek** okozzák. Amikor a gyerek látja, hogy apja számára az ital vagy a munka sokkal fontosabb, mint ő, akkor a lelke bezárul és megsérül. Hiába szeretné, hogy foglalkozzanak vele, törődjenek vele, azt tapasztalja, hogy magára hagyják, neki kell gondoskodnia magáról.

Egy anya szomorúan mesélte: „Szüleim és nagyszüleim is alkoholisták voltak. Férjhez menetelem után rájöttem, hogy férjem szerencsejáték-függő. Munkahelyéről több alkalommal is pénzt lopott (több millió forintot), emiatt börtönbe került. Kiszabadulása után inni kezdett és vert engem, ezért elváltam tőle. Annyira rám nehezedett az élet, hogy én is inni kezdtem. A fiam teljesen bezárult előttem. Szinte egyáltalán nem tudunk egymással beszélgetni. Nem volt senki, akinek elmondhatta volna a problémáit. Nem tudtam szeretni. Amikor egy imádságos összejövetelen meggyógyultam, akkor jöttem rá, hogy mennyire nem szerettem senkit, még magamat sem. Most boldog vagyok és vidám." Jézus megszabadította ezt az asszonyt és új életet adott neki.

❹ *A hamis szeretet okozta sebek*

Hamis szeretet az, amely **szeretetnek mondja az önzést**. Leginkább a birtokolni akaró „szeretet"-ben fejeződik ez ki, amikor az anya a gyermekét, vagy férj a feleségét (feleség a férjét) úgy tekinti, mint tulajdonát, akivel azt teheti, amit akar. A másik lelki bebörtönzését, kontroll alatt tartását, állandó korlátozását jelenti. Ez a szeretet fojtogató, bénító, fullasztó, amely megöli a boldogságot és a bizalmat. Jellemző rá az alábbi hozzáállás: „Én határozom meg az életedet, én döntöm el, hogy mikor és mit kell csinálnod, mibe öltözködsz, milyen pályára menj, kivel köss házasságot."

Szülő-gyermek viszonylatban természetesen kell a gyermeket fegyelmezni, korlátozni. De ahogy növekszik, fokozatosan segíteni kell, hogy kialakuljon benne az önállóság, felelősség, személyes döntésre való képesség. Ha a szülő huszonéves gyermekét is birtokló szeretettel szereti, egy életre tönkre teheti. A birtokló szeretet következményei beláthatatlanok. Amikor a gyermek fellázad anyja (vagy apja) uralkodó magatartása ellen, sok esetben a szülő magatartása átcsap haragba, veszekedésbe, fizikai vagy lelki erőszakba, ez pedig teljes eltávolodáshoz vezet. Házaspárok esetében sok válásnak ez az alapja.

Miből fakad a birtokló szeretet?

Hibás szülői modellből. Sokszor a szülők szülei is így viszonyultak gyermekükhöz és azt gondolták, ez a helyes. De lehet, hogy sikertelenségből, csalódásból, kisebbrendűségi érzésből, erőszakos természetből.

Hogyan lehet az általuk okozott sérülésekből kigyógyulni? Tudatosítani kell, hogy **Isten tiszteli az ember szabadságát**. Ő nem akar megkötözni. Felkínálja az üdvösség felé vezető utat, és ha az ember szabadon dönt mellette, akkor megmutatja neki, milyen magatartással lehet ezen az úton járni.

❺ *Az önszeretet hiánya miatti sebek gyógyítása*

A helyes önszeretet által az ember meglátja magában az értéket, tudatában van fontosságának és annak a képességnek, hogy tud kapcsolatokat teremteni, alkotni, szép terveket megvalósítani. Ez eltölti őt örömmel és lendülettel. Nem érzi magát fölöslegesnek. Szívesen áldoz időt és energiát arra, hogy képességeit kifejlessze. Akiben ez nincs meg, ott mindennek a fordítottja valósul meg. Fölöslegesnek érzi magát, elhanyagolja képességeit, nem törődik azzal, hogy értékes kapcsolatai legyenek, nem tud (nem is akar) beilleszkedni a közösségbe és a társadalomba, nem szereti igazán embertársait.

Miért sérül az önszeretet?

Azért, mert gyermekkorában a szülei gyakran negatív kifejezésekkel és magatartással viszonyultak hozzá. Rossznak mondták, ok nélkül büntették, tehetségtelennek titulálták, akit „kár volt a világra hozni". Emiatt nem is részesítették szeretetükben. Ezt az elutasító magatartást a gyermek is átvette és elkezdte önmagát utálni, gyűlölni.

A szeretet kedvességben, gondoskodásban, gesztusokban, figyelmességben, szavakban nyilvánul meg. Az a gyermek (és az a felnőtt), aki ezeket nem tapasztalja napról-napra, lelkileg megsérül, visszahúzódóvá és bizonytalanná válik.

A kulturált, mély szeretetet tanulni és tanítani kell. Csak így lehetnek egészséges gyermekeink és csak így lesz a társadalom is egészséges.

❻ *Szeretetkapcsolatunk elvesztése miatti sebek*

Ha valaki nagyon mélyen szeret, az olyan, mintha egész személyiségével szeretne. Olyan erősen kapcsolódik a társához, hogy minden érzésével, gondolatával hozzátartozónak érzi önmagát. Ha ez a kapcsolat megszakad a másik hűtlensége vagy halála miatt, akkor az ember úgy érzi, ő maga is meghalt. Él ugyan, végzi feladatait, de minden kiüresedett, örömtelenné és élettelenné vált körülötte. Nagyon fontos, hogy ilyenkor az ember felfedezze a **természetfeletti világ jelenvalóságát** és szépségeit.

A hívő ember számára a halál Isten szeretet-országába való belépés. Egy olyan létmód, amelynek boldogságáról azt írja Pál apostol Izajás prófétát idézve: *„Szem nem látta, fül nem hallotta, amit Isten azoknak készített, akik szeretik Őt."* (1Kor 2,9)

Sok ember, amikor elveszíti szeretett hozzátartozóját, annyira elkeseredik, hogy teljesen magába roskad. Elfordul barátaitól, elhanyagolja magát és azt hajtogatja: „Nincs miért éljek." Van, aki ilyenkor az italba menekül vagy öngyilkosságot követ el. A szeretet legnagyobb sérülését okozhatja a halál, mert elvág minden személyes kapcsolatot.

Aki az Istenbe vetett hit által nem dolgozza fel a szeretetkapcsolat elvesztése (akár hűtlenség, akár halál) miatti belső sebet, az mindig úgy érzi, hogy értelmetlenül, céltalanul él és sötétség veszi körül. A gonosz lélek kísértése itt arra irányul, hogy fokozza az emberben a keserűséget, reménytelenséget, halálvágyat, mert ezzel megbénítja szeretet-képességét.

Fel kell idézni a Jelenések könyve 7,9-et, amely leírja, hogy akik hitben haltak meg, Isten dicsőségében boldogan énekelnek. Isten – a jóságos Atya – *„letöröl szemükről minden könnyet"* (Jel 21,4).

Ez azt jelenti, hogy ott már nem lesz többé fájdalom. Akik üdvösségre jutottak, Isten életében részesülnek. Isten pedig maga a végtelen öröm, jóság és boldogság.

Kérd az Urat ilyen vagy ehhez hasonló szavakkal:

Katona István

A szeretet hatalma

Nincs az a nehézség, amelyet a szeretet ne győzne le.

Nincs olyan betegség, amelyet a szeretet meg ne gyógyítana.

Nincs ajtó, melyet a szeretet fel ne nyitna.

Nincs az a szándék, amelyet a szeretet át ne hidalna.

Nincs fal, melyet a szeretet le ne döntene,
sem bűn, amelyet elég szeretettel ne lehetne jóvátenni.

Nem számít, milyen mélyen gyökerezik a gond,
milyen reménytelenek a kilátások,
milyen kusza a zűrzavar, milyen nagy a hiba.

A helyesen értelmezett szeretet mindent megold.

S ha elég erős benned a szeretet,
te leszel a világ legboldogabb és legerősebb embere.

Emmet Fox

Ó jaj, későn kezdtelek szeretni, ősi és új Szépség,
későn kezdtelek szeretni!

Pedig bennem voltál — én meg künn kerestelek,
s idomtalan mivoltommal belerohantam
arányaival tündöklő teremtett világodba!

Végre hívtál, kiáltottál felém és megtörted siketségemet.

Tündökölve ragyogtál, s elűzted vakságomat.

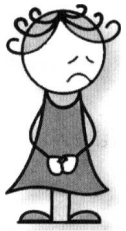
Megízleltelek, és most éhezlek és szomjazlak.

Megérintettél, és lángra lobbant bennem a vágy békességed után.

Szent Ágoston

Megbocsátás barátainknak, munkatársainknak

„Magasztaljátok az Urat, mert jó; irgalma örökké megmarad!” (Zsolt 106,1)

II/1. rész

Barátok közt kötött üzlet okozta belső sérülésekkel foglalkozik a következő történet. Volt olyan eset ez életedben, amikor az üzlet és a barátság összekeveredett és emiatt megromlott egy személyes kapcsolat? Kérd meg az Urat, hogy juttassa eszedbe ezeket a bántalmaidat! Meg szeretné gyógytani őket!

Be foglak perelni!

Egy üdvözlőlap-fajtát fejlesztettem ki, és szükségem lett volna valakire, aki sajátos felirattal látja el. Egy jó barátom a nővérét javasolta erre a feladatra. Összeültünk, és megállapodtunk egy méltányos díjazásban. Ahogy telt-múlt az idő és az üdvözlőlapok piacra kerültek és kapósak lettek, a barátom váratlanul ellenem fordult.

– „Be foglak perelni!” – jelentette be egy nap. – „A nővérem jogdíjat és egy hitelkeretet kellett volna, hogy kapjon az üdvözlőlapok után!”

Megdöbbentem, és egy hangot sem tudtam kinyögni. Ez a támadás nagyon igazságtalannak tűnt.

– „Nem úgy van, ahogy mondod!” – jajdultam fel. – „Méltányos árat fizettem neki, és csak akkor járna neki a hitelkeret, ha a felirat képezné a terv fő részét.”

Egy pillanatra rá csípősen megjegyeztem:

– „A felirat különben sem volt túl jó!” – ez csak olaj volt a tűzre.

Fagyos némaságban teltek a következő hónapok. Nem perelt be végül, ám az üdvözlőlapok a barátság elvesztésével már nem jelentettek semmit a számomra. Múltak az évek és sokat imádkoztam, hogy helyrejöjjön a kapcsolatunk. Amikor egy keresztény összejövetelen néhány év múlva megláttam, tudtam, hogy az Úr már munkálkodik a szívünkben. Megöleltük egymást és kísérletet tettünk arra, hogy a barátság kapuit megnyissuk. Kínos volt és nem volt könnyű munka, de megérte. Jó szívvel és ismét szeretettel gondolok rá.

Ima

Mennyei Atya, megbocsájtok a barátaimnak, akik cserbenhagytak, megszakították velem a kapcsolatukat, nem támogattak, nem voltak közel, amikor szükségem lett volna rájuk, akik a kölcsönt nem adták vissza, akik pletykáltak rólam, vagy méltánytalanul bántak velem. Megbocsátok a munkaadóimnak, amiért megnehezítették az életemet, munkatársaimnak, hogy saját munkájukat velem végeztették el, vagy pletykáltak rólam. Megbocsátok a szomszédaimnak, hogy hangoskodtak, hogy előítélettel illettek, hogy bíráltak, hogy hagyták a kutyáikat, hogy szétszaggassák a kerítésemet, hogy nem söpörték össze a szemetüket, lejáratták a környéket. Megbocsátok a templomom híveinek, társadalmi klubok és szakmai szervezetek tagjainak, hogy nem pártfogoltak, minden nekem okozott sérelmükért. Különösen is megbocsátok (név szerint írd ide annak a nevét, akinek most meg akarsz bocsátani, és azt is, amit ellened tett):

1. .....
   amiért: .....
2. .....
   amiért: .....
3. .....
   amiért: .....

Köszönöm, Mennyei Atyám, hogy szabaddá tettél! Jézus nevében. Ámen.

„Neked énekelek, erősségem, hiszen Isten az én váram, az én jóságos Istenem.” (Zsolt 59,18)

Az énkép gyógyítása

Amint megbocsátunk a többieknek és elengedjük megbántottságunkat, meghívjuk az Urat, hogy gyógyítsa meg sérült énképünket, hogy alkalmasabbá válhassunk a szeretet adására és elfogadására. A múltbeli elutasítások nyomot hagytak az énképünkön, de most arra kérjük Mennyei Atyánkat, állítsa helyre azt.

Átformálódni az Ő hasonlatosságára

Különböző forrásokból kapunk képet önmagunkról, énképünket az alakítja ki, amit mások mondanak rólunk; amit magunkról tudni vélünk; amit rossz forrásokból szerzünk; vagy amit Istentől kapunk. Amit Isten tart rólunk az kell, hogy irányadó legyen a számunkra. Csak Isten tud valós képet adni rólunk, mert Ő ismeri a saját alkotását teljes mértékben.

„Isten megteremtette az embert, saját képmására alkotta..." (Ter 1,27)

Csak Isten tudja a magunkról elképzelt hamis képet megváltoztatni, és az Ő valódi képével összhangba hozni.

„Én, az Úr vagyok a te orvosod." (Kiv 15, 26.)

A gyógyulás felé az első lépésünk az, hogy tudatosítjuk magunkban, hogy Isten természete a szeretet...

„Isten a szeretet..." (1Jn 4,16)

...és hinni az Ő felénk áradó szeretetében. Hinni és átitatódni annak igazságában, hogy az Ő szeretete (belegyökerezni és alapot vetni ebben)...

„...gyökeret verjetek és alapot vessetek a szeretetben." (Ef 3, 16)

...kihúzza a szeretetlenség gyökereit a természetünkből...

„A fejsze már a fák gyökerén van." (Lk 3, 9)

...és megnyit bennünket arra, hogy befogadjunk egy új, egészséges és pontos képet önmagunkról.

Ha az ember kezd hinni abban, hogy:

...szeretve vagyok...

„örök szeretettel szerettelek..." (Jer 31,3)

...megbocsátottak nekem...

„Őbenne nyertük el a megváltást ...és bűneink bocsánatát..." (Ef 1,7)

...tökéletesen ismer engem az Úr...

„látsz, ha megyek vagy pihenek, minden utam világos előtted." (Zsolt 139,3)

„akkor majd úgy ismerek mindent, ahogy most engem ismernek." (1Kor 13,12)

...megajándékozott vagyok...

„...jóságosan megajándékozott minket." (Ef 1,6)

...kiválasztott vagyok...

„Nézzétek, a szolgám, akit támogatok, a választottam, akiben kedvem telik." (Iz 42,1)

...becses tulajdon vagyok...

„...tulajdonommá lesznek." (Mal 3,17)

...értékes vagyok...

„Vegyetek példát a hollókról. Nem vetnek, nem aratnak, nincs pincéjük, nincs kamrájuk, s az Isten táplálja őket. Mennyivel többet értek ti, mint ezek a madarak!" (Lk 12,24)

...drága vagyok...

„Mert drága vagy a szememben, mert becses vagy nekem, és szeretlek." (Iz 43, 4)

...Ő meggyógyított engem...

„Aki csak megérintette, meggyógyult." (Mk 6, 56)

...Isten gyermeke vagyok...

„Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: az Isten gyermekeinek hívnak minket..." (1Ján 3,1)

FOLYTATJUK...

Hogyan kel életre a Szentlélek kegyelme?

II/1. rész

Székely János püspök úr beszéde

Szentlélek Úristen, taníts minket, hogy megértsük, a hit tettek nélkül halott. Segíts minket abban, hogy a Szentlélek megújító ereje lélekké váljon közösségeinkben, hétköznapjainkban. Tedd hitünket élővé! Ámen.

Nagyon nagy örömmel, nagy szeretettel köszöntelek benneteket. Nemrégiben találkoztam egy régi ismerőssel és felidézte nekem azt, hogy régebben már beszéltem arról, hogy a népvándorlás idején (Kr. u. 500-800) milyen óriási erőforrásai voltak az európai kereszténységnek a kolostorok. Úgy tűnt, hogy mindent elsodor a népvándorlás, de voltak a kereszténységnek élő, eleven szigetei és a győztes népvándorlásbeli népek átvették lassan a legyőzött Római Birodalom hitét. A történelem nagy csodája volt ez!

Ahogyan beszélgettünk, azt mondta az ismerősöm, hogy talán a mai világban hasonlók lehetnek a kolostorok, hasonlók lehetnek a lelkiségi mozgalmak, a megújulás helyei, a kereszténység élő szigetei.

Mindenekelőtt szeretném nektek megköszönni azt, hogy vagytok! Az óriási hitet, lelkesedést, amely bennetek él, amit a Szentlélektől kaptatok, **az egyház nagy kincsei és nagy reménye vagytok**.

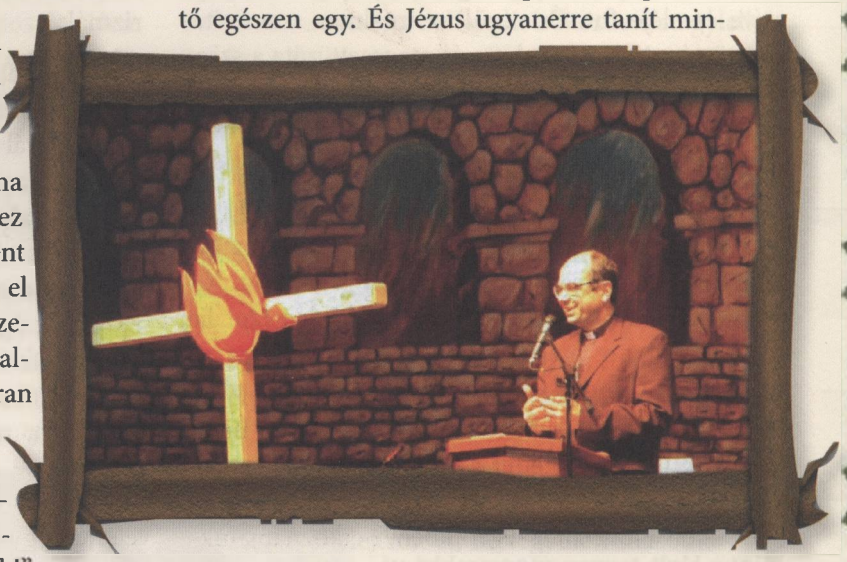
A téma, amire Zoli diakónus testvérem megkért, arról szólna, hogy a megújulást hogyan lehet élni a hétköznapi életünkben. Hogyan kel életre a Szentlélek kegyelme a szegények iránti szeretetben, a szolgálatban, a hétköznapi valóságunkban.

Hadd idézzem föl Néri Szent Fülöp életét, aki, ha lehet így mondani, karizmatikus szent volt. Radikálisan kereste az Úristent. Fiatalon teológiát tanult, de képtelen volt arra, hogy igazából a teológiára figyeljen. A terem végén egy kereszt volt, ő mindig ezt a keresztet nézte, egy idő után elkezdtek folyni a könnyei és azt érezte, hogy ez nem az ő útja, hogy könyvekből tanuljon, és otthagyta a szemináriumot. Aztán nevelő lett egy családnál, itt is hamar megérezte, hogy nem ez az ő útja, azt is otthagyta. Lassanként szinte úgy élt, mint egy hajléktalan Rómában. Az éjszakákat gyakran katakombákban töltötte, kereste az Isten útját. Később egy alkalommal ezt írta: „aki bármi mást akar, mint Jézus, az nem tudja, hogy mit akar. Aki bármi mást keres, mint Jézus, az nem is tudja, mit keres. Aki bármi másra vágyik, mint Jézus, az nem tudja, mire vágyik. Az egész szívét, az egyetlen legfontosabb, egyetlen szükséges töltötte be: Krisztusra vágyott, rá szomjazott, Őt kereste. És aztán 1544. Pünkösdjén, a Szent Sebestyén katakombában aludt és hajnalban arra ébredt, hogy zúgnak a pünkösdi harangok. Rögtön fölébredt, letérdelt és hirtelen azt látta, hogy egy hatalmas tűzgömb közeledik a szájához, a fejéhez, aztán egészen betölti a lényét, a szívét.

Egy idő után nem is bírta ezt tovább, fölkiáltott, és azt mondta: „elég Uram, nem bírom tovább!" Ettől kezdve Fülöp atyát teljesen **betöltötte a Szentlélek**. Sokan írják róla, hogyha a közelébe léptek, érezték; érezték, hogy ebből az emberből erő árad! Egy különleges sugárzást, meleget, a Szentlélek különleges jelenlétét sugározta maga körül. Fülöp atya, illetőleg akkor még nem is volt pap, rengeteg időt töltött ettől kezdve templomokban. Később egy nagyon különleges dolgot mondott, azt mondta: azt érezte, hogy Jézus kidobja őt a templomból, kiküldi. Eleinte nem értette, hogy mi ennek az oka meg a célja. De nagyon hamar fölismerte, hogy Rómában rengeteg az ínség. A kórházakban nincs, aki kitakarítson, enni vigyen a betegeknek. Rengeteg zarándok érkezik úgy, hogy a lába tele van sebekkel, ennivalója nincs. Rengeteg fiatal kószál az utcán cél nélkül, az élete értelmetlen, a hitét félig-meddig elvesztette. Fülöp atya azt kezdte

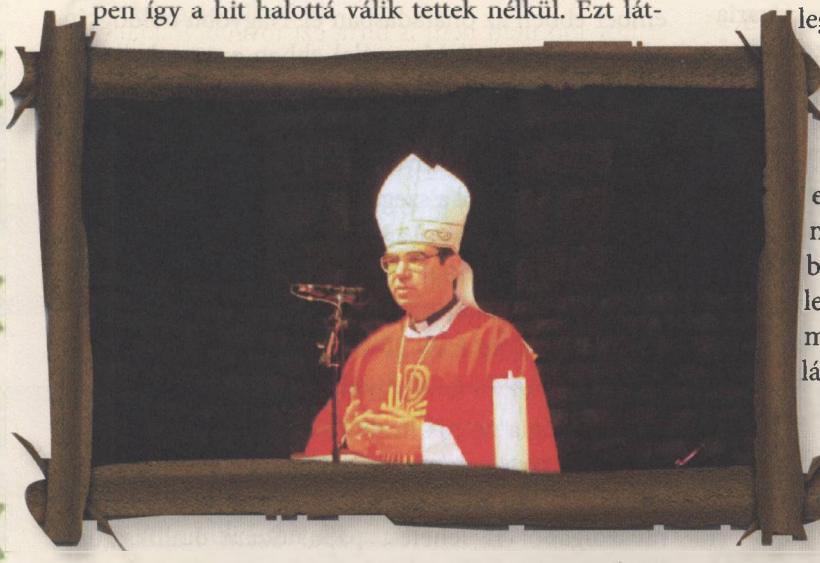
érezni, hogy Jézus kidobja őt a templomból és odavezeti ezekhez az emberekhez a kórházba, a beteg zarándokokhoz, a cél nélkül ténfergő fiatalokhoz.

Erről szeretnék a mai estén nektek beszélni, hogy Jézus minket is kiküld a templomból! Nem csak azt akarja, hogy Őbenne az imádság boldog egyesülését átélhessük, hanem szeretné azt, hogy ha ennek az egységnek gyümölcse lenne, ez a szeretet túláradna bennünk. Páli Szent Vince így fogalmazta ugyanezt: néha el kell hagynunk Jézust Jézusért, hogy a szegényekben szolgálhassuk Őt. Boldog Kalkuttai Teréz Anya a nővéreknek gyakran mondogatta a reggeli szentségimádás után: „Most menjetek ki a város utcáira és folytassátok azt, amit itt a templomban tettetek, mert a szegényben, a gyöngében is Krisztust érintitek, Őt imádjátok!"

A kettő egymástól elválaszthatatlan, a **hit cselekedet nélkül halott**. Egy olyan keresztény közösség, amelyből nem csordul túl a szeretet, nem látja meg a szegényt, csak önmagának él, belterjessé válik, lassanként hiteltelen lesz és elhal. A hit tettek nélkül halott! Zoltán diakónus testvér nagyon gyakran mondogatja azt, hogy milyen érdekes, hogy a mai egyházunkban vannak „nagy imádkozók" és vannak nagy aktivisták, akik segítenek, de sajnos igen ritkán találkozik ez a kettő. Pedig Jézus örömhíre ez!

A hit, amely a szeretet által tevékeny. A hit, amely túlcsordul. Ahogyan a szegényekhez való fordulásunk üressé válik, felszínessé válik a hit nélkül, éppen így a hit halottá válik tettek nélkül. Ezt látjuk Krisztus életében. Igen gyakran halljuk az Evangéliumban, hogy az egész éjszakát Isten imádásával tölti. Ezt mondja az Evangélium: „Jézus az Atya keblén van szüntelenül". Ebből az egységből lép elő, de aztán megy a szegényekhez, a gyöngékhez, a bűnösökhöz, fáradhatatlanul nap mint nap. Ez a kettő egészen egy. És Jézus ugyanerre tanít minket. Azt mondja, hogy „az egy szükségeset kell keresnünk". Azt mondja: „aki nem marad bennem, az nem teremhet gyümölcsöt, nálam nélkül semmit sem tehettek, bennem kell élnetek!" De ugyanakkor azt is mondja, hogy „nem jut be mindenki a mennyek országába, aki mondogatja, hogy Uram, Uram! Csak aki megteszi Mennyei Atyám akaratát!" És azt mondja, hogy a végítéleten meg fogják tőlünk kérdezni: „éheztem és adtál-e nekem enni, szomjaztam és adtál-e nekem inni? Mezítelen voltam, fölruháztál-e?" A kettő egymástól szétválaszthatatlan. Szent János apostol első levelében azt kérdezi, hogyan maradhat meg Isten szeretete abban, aki, bár bőven van neki a világ javaiból, ha látja testvére szenvedését, bezárja előtte és megkeményíti a szívét? Egy különleges szó áll itt (az eredeti görögben) Szent János levelében, ami megrendülést, megérzést, Isten irgalmát fejezi ki, az édesanya együttérzését, amikor gyermeke kiált, szinte fizikailag megélt fájdalmat, együtt szenvedést. Ha valakinek a szíve kemény, amikor látja a szenvedőt, akkor abból az Isten szeretete el fog tűnni, a kegyelem, a Szentlélek el fog belőle tűnni. Hogyan maradhatna meg Isten szeretete abban, aki látja a szenvedőt és megkeményíti a szívét?

Közösségeink meg fognak halni, ha nem tudnak megnyílni a szegények felé. Ezt a szót – Isten irgalmának a szavát – Lukács Evangéliuma három nagyon fontos helyen használja. Csak ezen a három helyen fordul elő ez a különleges ige. Ott ahol arról hallunk, hogy Isten irgalmas szíve által

meglátogatott minket, ember lett. Végtelen irgalomból ember lett. Aztán halljuk a tékozló fiú történetében, amikor az Atya megrendül, megesik rajta a szíve és eléje fut. És végül az irgalmas szamaritánus történetében, meglátta és megesett rajta a szíve. Aki befogadja az Isten irgalmát, szükségképpen meg kell, hogy rendüljön mások szenvedésén, különben az isteni irgalmat elveszítjük. A kettő egymástól szétválaszthatatlan.

Egy híres rabbi kérdezte egyszer, hogy mi a különbség a Genezáreti-tó és a Holt-tenger között. Nagyon érdekes, hogy mind a kettőt a Jordán táplálja, mégis mennyire más a kettő. Azt mondja, nagyon egyszerű: a Genezáreti-tó tovább is adja ezt a vizet, a Holt-tenger nem. Ha a közösségeink ilyenekké válnak, amelyekből nem árad, nem csordul túl a szeretet a szegény felé, a gyönge felé, akkor olyanok leszünk, mint a Holt-tenger: mocsarakká válunk. Amit kapunk irgalmat, azt tovább kell adnunk irgalomként.

Az Egyesült Államokban volt egy nagyon elegáns gyülekezet, gyönyörű gyülekezeti teremmel. Egy afroamerikai, sötétbőrű ember próbált egyszer bejutni közéjük, látva, hogy milyen szép ez a hely, milyen szép az ének. Ahogyan lépett volna be, egy ott álló testvér udvariasan, de rettentő határozottan odalépett, s azt mondta, hogy „testvér lehet, hogy eltévesztetted a helyet, ez egy nagyon előkelő gyülekezet, nagyon igényes. Menj haza, imádkozz, kérdezd meg Jézustól, hogy hol van a te helyed" – és udvariasan, de határozottan kikísérte az illetőt. Az illető sötétbőrű testvér otthon elkezdett imádkozni és kérte Jézust, hogy: „Uram, tényleg hol van az én helyem? Miért nem engedtek be ide?" Mire a szíve mélyén hallotta Jézus hangját, ami azt mondta: „Ez a gyülekezet valóban nagyon igényes, nagyon magas szinten folyik itt minden. Én is már tíz éve próbálok oda bejutni, de még nekem se sikerült!"

Nehogy ilyenek legyenek a mi közösségeink, ahova hiába kopogtat a szegény, a cigány, a hajléktalan, a gyönge és ahova egy idő után hiába fog kopogtatni Krisztus! Addig élőek a gyülekezeteink, a közösségeink, amíg van benne helye a szegénynek és a gyöngének.

Ahogyan készültem erre a témára, megnéztem a karizmák fölsorolásait és egy nagyon érdekes dologra bukkantam. Általában az él a köztudatban, hogy a fontos karizmák a nyelvek adománya, a prófétálás, az ismeret szava, gyógyítás és ehhez hasonló dolgok. Kicsit elfelejtkezünk arról, hogy vannak másfajta karizmák is.

A Római levél 12,6-ban ezt olvassuk, hogy mindenki különböző karizmát, adományt kapott. Így folytatja Pál apostol: „Aki szolgál, az szolgáljon, aki adakozik, az adakozzon, tegye egyszerűséggel. Aki irgalmat gyakorol, az tegye örömmel." Nem csak nyelveken akar szólni bennünk a Szentlélek, irgalmat is akar gyakoroltatni a kezünkkel, a lábunkkal. A karizmák csak úgy tudnak élni és virágozni, ha nem csak az egyik felét fogadjuk el. Pál apostol is beszél erről az örömről, amelyet az irgalom gyakorlása jelent. Azt mondja a milétoszi búcsúbeszédében: „Példát adtam nektek, hogyan kell a gyöngének segítségére lenni." Zárójelben majd utalok erre. A Péter levélben ez is egy karizmának számít, fölkarolni a gyöngét. Pál apostol is ugyanezt a szót használja itt; „példát adtam nektek, hogyan kell fölkarolni a gyöngét." Krisztusnak a szava szerint, mondja Pál apostol: „nagyobb boldogság adni, mint kapni". Különleges az ige, ami itt szerepel, hogy adni. A görög nyelv tud különbséget tenni az infinitívuszok között. Ez egy folyamatos főnévi igenév, azt jelzi, hogy szüntelenül adásban élni. A szüntelen adásban nagyobb boldogság adni, szüntelenül adni. **A Szentháromság élete örök önátadás**, az Atya és Fiú között átadó örök szeretet. A keresztény ember ebben az önátadásban él. Nagyobb boldogság adni, mint kapni! Megszólal ebben a mondatban a Nyolc Boldogság. A Nyolc Boldogság örömhíre, amit Jézus kihirdet, azt mondja: „Boldogok a lélekben szegények, övék a mennyek királysága." Isten királysága olyan hely, ahol a szegények ujjonghatnak, ahol az éhezők jóllaknak, ahol a sírókat megvigasztalják, ahol a farkas együtt lakhat a bárránnyal, ahol az elveszített Paradicsom öröme megjelenik. Nagyobb öröm, nagyobb boldogság adni, mint kapni, ebben az adásban élni. Az első keresztény közösség ebben élt.

A teológia úgy is hívja az ő közösségüket, hogy kontraszt társadalom. Megmutatták a világnak, hogyan lehet másképpen élni. A keresztények között rabszolgából is lehetett pápa! Szent Kallikisztusz (Callix) pápa rabszolga volt és pápa lett. Éppen olyan embernek tekintették, mint akárki mást. A szegények kaptak segítséget, szeretetet. Így mondják

az első keresztény forrásaink: „nincs közöttünk szűkölködő". Zsidók és nem zsidók közötti évszázados falak leomlottak, egy új világ kezdett épülni, a Nyolc Boldogság öröme itt a Földön megvalósult. Nem csak Mennyei országot hozott Krisztus, azt szeretné, hogy az Ő örömhíre itt a Földön is újrateremtse, átjárja a világot.

Az 1Péter levél 4,11 azt írja: aszerint az ajándék, vagyis karizma szerint legyetek Isten kegyelmének jó letéteményesei, amit ki-ki kapott. Aki beszél, Isten szavát közvetítse, aki szolgál (itt a diakónia szó szerepel, amely asztali szolgálatot, szegények szolgálatát jelenti elsősorban), azzal az erővel szolgáljon, amelyet Isten ad neki. Ez is karizma. Az isteni erő mutatkozik meg az asztal szolgálatában, a szegény szolgálatában. Hadd térjek ki arra is, hogy különleges az eredeti szövegben az a görög szó, ami itt szerepel, úgy hangzik, hogy „azzal az erővel, amit Isten ad". Szinte lefordíthatatlan az eredeti szó, mert azt is jelenti, kórust vezetni, kórust finanszírozni, fönntartani és tágabb értelemben adományozni, adakozni.

De az alapgondolat a kórus, a zene, amit az ember a nagylelkűségével fönntart, megszólaltat. Az egyház a diakóniája által megszólaltatja a Szentlélek dallamait, a szeretet dallamait bőkezűen, nagylelkűen. Ezt a dallamot a világ meghallja, fölismeri és elindul Krisztus felé. Az első keresztényekre így mutogattak a pogányok, hogy „nézzétek mennyire szeretik egymást"! Ezt a nyelvet a világ értette és beszélte.

Alexandriai Kelemen azt mondja: „Krisztus olyan, mint egy új Orfeusz, aki lement a halál országába és legyőzte a halált." A poklot legyőzte értünk és a kezében lant van. Ez a lant az Egyház. Mi vagyunk a lant, a pengető a kezében a Szentlélek, aki a szeretet és az igazság dallamát játssza. Ha szépen szól a lant, akkor a világ népei hallani, érteni és követni fogják. Tudunk-e ilyen lant lenni a Szentlélek kezében? A karizmák között ott van a szegények iránti szeretet. Ne felejtsük el, ne tegyük a második helyre! Legyen alaposzlopa keresztény közösségeinknek!

FOLYTATJUK...

Ima a Szentlélek 7 ajándékáért

Szentlélek Úristen, áraszd reánk a mai napon hét ajándékodat!

Bölcsesség Lelke! Gyújts bennünk világosságot, hogy az „egy szükségest" szemünk elől soha el ne vétsük, hogy a földi élet eseményeit az örök igazságok fényében ítéljük meg, és a múló javak használatában örök szempontok vezessenek!

Értelem Lelke! Tárd fel előttünk a kinyilatkoztatott igazságok értelmét. Adj az igazságok megértésén felül érzéket is Egyházad szelleme iránt, és őrizz meg a hitben való eltévelyedéstől!

Jótanács Lelke! Add, hogy mindenben meglássuk és kövessük Isten akaratát!

Erősség Lelke! Adj nekünk erőt a kísértésben, béketűrést a szenvedésben, állhatatosságot a bűn elleni harcban, és lendületes odaadást hivatásunk gyakorlásában!

Tudomány Lelke! Mélyítsd el bennünk a megismerést, hogy tudjuk, mit miért kell hinnünk, képesíts az Úr igazságainak hirdetésére és megvédelmezésére!

Jámborság Lelke! Alakítsd ki bennünk Krisztust! Alakíts minket isteni finomságoddal, hogy gyermeki egyszerűséggel, összeszedettséggel és komolysággal, szent örömmel és kedvességgel és az Isten fiainak szabadságával tegyünk bizonyságot az Evangéliumról!

Istenfélelem Lelke! Önts belénk szent tiszteletet az isteni Fölség és az Ő kegyelmei iránt!

Ámen. ■

Megtérésem története(i)

Tanúságtétel

„Lélekmosás”

Több, mint tizenöt éve történt. Akkoriban a testvéreim körében gyakran emlegetett szó volt a „megtérés”. Néha burkoltan, néha nyíltan nekem szegezték a kérdést, hogy nem akarok-e megtérni. Miért akarnék? Kisgyerekkorom óta minden vasárnap elmegyek a templomba, minden húsvétkor és karácsonykor gyónok, szóval jó katolikus vagyok. Megtérni a pogányoknak kell az afrikai őserdőben, esetleg az ateistáknak, nem nekem.

Kati nővérem emlegetett valami lelkigyakorlatot, ami szerinte jót tenne nekem. Most szombaton lesz, ő is fog előadást tartani. Hirtelen nem jutott eszembe semmi kifogás, megígértem, hogy ott leszek. El is mentem, de Kati nővérem nem tartott előadást, viszont eljöttek a váci imacsoport tagjai, beosztottak csoportokba minket, sokat énekeltek gitáros énekeket valamiféle „sárga énekeskönyvből”, és mindenki nagyon kedves, mosolygós volt. Kati nővérem kedvéért a következő szombaton is elmentem, de akkor sem ő tartott előadást, hanem másvalaki a váci imacsoportból. Nagyon jó volt hallgatni, nem prédikált, nem volt „papos” a szövege, hanem olyan „civiles” volt.

A harmadik szombaton már szívesen mentem, alig vártam a délutánt. Akkor hasított belém a gondolat: Ez itt „agymosás”! Itt valamit belém akarnak sulykolni! Jó lesz vigyázni! De nézzük csak, mit is mondanak? Hogy Isten nagyon szeret engem. Engem! Hogy Jézus kopogtat, és be szeretne jönni a szívembe. A Szentlélek be akar tölteni, átvenné az irányítást, ha engedem. Ez nem agymosás, hanem lélekmosás. Szívpuhítás. Kőszívet hússzívre cserélés…

Szentlélek Szeminárium. Élet a Lélekben… Erre szükségem van, ez nekem nagyon jó.

A Lélekáradás után feltöröltem a könnyeimet, és nem tudtam abbahagyni a vigyorgást. Mária nővér, aki értem imádkozott, megkérdezte, hogy mit érzek?

– Örülök.

– És még mit érzel?

– Ugyanazt, amit tíz éves koromban éreztem, amikor a születésnapomra életem első igazi bicskáját kaptam. Valamit azonnal faragnom kellett vele…

Ettől kezdve sorra kaptam az ajándékokat Istentől. Főleg embereket. Volt a faluban egy ember, akinek egy csomó ellenszenves dolga volt. Nem szerettem, ha lehetett, elkerültem. Három sorral előttem ült a templomban, és a tarkóját néztem. Az is ellenszenves volt. Úgy nézett ki, mint az a régi plakát, amelyiken egy orosz katona tarkója látszik: „Tovaris konyec” felirattal. Unalmamban azzal szórakoztam, hogy odaképzeltem a szemét a tarkójára. Sikerült. Megdöbbentem! A szeméből szálkák meredeztek ki. Az egyikből négy, a másikból öt. Istenem! Én ennek az embernek a szálkáit számolom, ahelyett, hogy a saját gerendámmal foglalkoznék! Abban a percben valami melegség öntötte el a szívemet, forró szeretet. Megszerettem Feri bácsit, egy pillanat alatt. Nem törődtem többé a régi ellenszenvekkel. A mise után a templom előtt – nem tudtam magam visszafogni – odarohantam hozzá, megöleltem, és azt mondtam neki, hogy Feri bácsi, én úgy szeretlek téged! És ő örült neki. Azóta barátok lettünk.

Máskor meg egy egész ember csoportot kaptam. Az ökumenikus imahéten történt, hogy nekem kellet egy pár szóval elmondanom a megtérésem történetét. Nagyon lámpalázas vagyok, de mégis kiáll-

tam a templomban, és mondtam a magamét. Bal oldalon elöl ültek a katolikusok. Mosolyogtak rám, a szemükből biztatást olvastam ki: mondjad csak, Pista! Jobb oldalról a baptisták mosolyogtak rám, az arcukra volt írva, hogy tudják, miről beszélek, ők is átélték ezt. Hátul voltak a reformátusok. Szigorú pillantásokat lövelltek felém a szemükre húzott kendőjük alól. Összeszorított szájuk alatt szorosra volt kötve a fekete kendő. Ilyet eddig csak rajzfilmeken láttam. Nem is mertem többet rájuk nézni…

Másnap tejért mentem Jolán nénihez. Amíg a tejet kimérte, megeredt a nyelve: „Olyan jó volt tegnap hallgatni magát. Eszembe jutott a fiatalságom, ezelőtt vagy hatvan évvel. Berkes tiszteletes idejében nálunk, reformátusoknál is volt valami hasonló, úgy hívták Ébredés. Azóta olvasom mindennap a Bibliát, azóta imádkozom mindennap, azóta van velem az Úr."

Jolán néni szemébe néztem, és a tizennyolc éves Jolánka szeme mosolygott rám. Azóta szeretem a reformátusokat is.

Az életgyónásra készültem, amikor eszembe jutott, hogy az utcabeli János bácsival enyhén szólva rossz a viszonyom. Rendezni kéne ezt a dolgot még a gyónás előtt.

Akkor még a háztartási hulladékot nem kukába gyűjtöttük, hanem százméterenként állt az utcán egy-egy konténer, oda hordtuk vödörbe a szemetet. A konténert minden csütörtökön kiürítették. János bácsi minden csütörtökön az üres konténert telehordta kerti hulladékkal: lenyírt fűvel, ágnyesedékkel, málnavesszővel, ezeket tilos lett volna beletenni. A környékbeliek és én hiába szóltunk neki, hogy olvassa már el a konténer oldalára ragasztott feliratot, őt nem érdekelte. Azt is hiába mondtuk, hogy a konténer közös, hagyjon helyet másoknak is, az sem érdekelte. Egyszer elé is álltam, amikor megjelent a talicskájával. Volt egy kis lökdösődés is, de okos enged, szamár szenved, ott hagytam. Nála volt vasvilla, nálam nem. Azóta nem köszöntünk egymásnak, illetve én jó nagyot köszöntem, ha találkoztunk, csak azért, hogy bosszantsam. Ő meg elfordította a fejét, hogy bosszantson. Volt egy szórakozása János bácsinak: a kerítéséhez tett egy sámlit, arra felállt, rákönyökölt a kerítésre, és úgy nézegetett ki az utcára. Ha meglátta, hogy jövök, leugrott a sámliról és bement. Amikor elmentem, visszajött. Én pedig, mint aki otthon felejtett valamit, megfordultam és elindultam visszafelé. János bácsi pedig nagy mérgesen leugrott a sámliról, beszaladt és bevágta az ajtót. Így éltünk nyakig a gyűlöletben.

Az életgyónás ideje pedig egyre közeledett. Hogy fogok kibékülni vele, ha mindig elbújik előlem? Ha becsöngetek, meglát és nem nyit ajtót. Egy gyufaszálat zsebre vágtam, ha első csengetésre nem jön ki, bedugom a csengőgomb mellé, hadd szóljon. Ha mégis sikerülne valahogy összejönni vele, elmondanám, hogy megbocsátok neki, nem haragszom rá, annak ellenére, hogy ő kezdte, ő a hibás, de hajlandó vagyok fátylat borítani rá. (Miképpen mi is…) A templomba menet többször is elmondtam magamban gyakorlásképpen. Amint kiléptem a kapun, rögtön láttam, hogy szokásához híven a sámlin áll, és a kerítésre támaszkodva az ellenkező irányba néz. Mindjárt megfordul és bemegy… Lassan mentem felé… Most fordul felém… De nem… Még mindig ellenkező irányba néz. Már csak tíz méter… Mit néz ott? Nincs arra senki és semmi. Még egy macska, még egy veréb sincs, amit nézhetne. Mintha egy láthatatlan vászonra egy érdekes filmet vetítenének neki. Már csak három méter… És egyszer csak ott álltam előtte.

A filmnek vége lett, megfordult és nagyon meglepődött, hogy a semmiből egyszerre az arcától harminc centire az én arcomat látja. Én is meglepődtem, annyira, hogy elfelejtettem a mondókámat. Istenem, mit is akartam mondani? Úgy kezdődött, hogy János bácsi… Makogva, dadogva mondtam:

– János bácsi, Szépen kérem, bocsásson meg nekem! Bánom, hogy olyan csúnyán viselkedtem, szívből bánom, hogy megbántottam, ne haragudjon rám! Néhány másodperc döbbent csönd után János bácsi halkan azt mondta: Rendben van, Pista. És egy könnycsepp gördült le az arcán. Megöleltük egymást a kerítés fölött, és szent lett a béke.

(Ami ezután következett, azt nem muszáj elhinni. Én is nehezen hittem el, és nincs rá tanú. János bácsitól elbúcsúzva, megkönnyebbülve indultam tovább a templom felé, és furcsa érzésem támadt: mintha vattán járnék. Lenéztem. És azt láttam, hogy a cipőtalpam a járda fölött van húsz centivel. Megálltam, de akkor is haladtam, a járda visszafelé ment alattam. Mintha futószalagon vagy mozgólépcsőn állnék. Gyorsan körülnéztem, hogy látja-e valaki, de sehol senki, csak János bácsi törölgette a szemét egy nagy fehér zsebkendővel. A futószalag a sarokig tartott, ott egy zökkenéssel vége lett. Onnan gyalog kellett mennem a templomig…)

Ez eddig sikerült, de mi lesz ezután? Két lehetőség van: János bácsi ezután nem pakolja tele csütörtökön a konténert, vagy én megyek a távolabbi konténerhez a szemetemmel. Istennek volt egy har-

madik lehetősége. Következő csütörtökön az egész faluban összeszedték a konténereket, és kiosztottak háztartásonként egy-egy kukát, amibe azóta is gyűjtjük a szemetet.

Nem tudok énekelni. Vad összevisszaságban törnek ki a torkomból a hangok. A bajt az tetézi, hogy úgy érzékelem a saját hangomat, mintha tökéletesen énekelnék. A hallásom jó, ha más hamisan énekel, azt rögtön észreveszem. Egy kedves ismerősöm azt javasolta, hogy imában kérjem Istent, hogy ajándékozzon meg az énekelni tudás karizmájával. Tényleg, ilyen egyszerű! A legközelebbi dicsőítő alkalom előtt imádkoztam. Éreztem Isten szeretetének sugárzását, és rögtön tudtam, hogy Isten teljesítette a kérésemet. Vendég voltam Vámosmikolán, az imacsoport tüzes lélekkel dicsőítette a világ Urát. Szerényen megálltam hátul, és én is teljes szívemből és erőmből énekelni kezdtem. Nagyon élveztem, a többiek velem együtt örültek. Többen hátrafordultak, és kedvesen rám mosolyogtak. A mellettem álló testvér a könyökével finoman oldalba bökött:

– Halkabban!

Igaza van. Mások is énekelnek a teremben. Egy kicsit visszavettem hangerőből. Megint oldalba bökött a szomszéd:

Még halkabban!

Tényleg... Nem illik kérkedni az új adottságommal... Irigykedésre adok okot, ez nem szép tőlem. Lehalkítottam annyira, hogy már csak a körülöttem állók hallhatták tisztán az éneklésemet.

– Inkább ne énekelj...

Azóta nem éneklek, csak magamban. Isten nem engem ajándékozott meg, hanem a körülöttem állókat.

Isten nem csak a szombatnak az Ura, hanem a véletleneknek is. Amit eddig véletlennek hittem, arról már tudom, hogy Isten akarta így. Megtapasztaltam ezt akkor is, amikor vége lett e Szentlélek Szemináriumnak és a következő szombaton nem volt semmi. Nagyon hiányzott. Ezután mindig így lesz? Meddig fog hiányozni? Hétfő... kedd... Szerdán véletlenül a Hideg-hegy és a Csóványos közötti erdőben egy régóta engem váró munkát végeztem el. Már éppen befejeztem, amikor arra jött két ember. Az egyik Tibor atya volt, a plébánosunk.

– Szervusztok!

– Szervusz!

– Mit kerestek erre, ahol a madár se jár?

– A barátom alföldi, meg kell mutatnom neki a Börzsöny hegyeit. Csóványosra indultunk, csak véletlenül letértünk a turistaútról, és egy kicsit eltévedtünk...

– Menjetek arra, ott lesz egy ledózerolt út, azon balra kell menni, és eléritek a kék jelzést.

– Köszönjük! Viszont látásra délután!

– Délután? Mi lesz délután?

– A váci imacsoport kijön együtt imádkozni a szokolyai testvérekkel. Hirdettem vasárnap!

– Csakhogy én vasárnap Kismaroson voltam misén...

A váciak tényleg jöttek. Nagyon jó volt a Szentségimádás. A végén nem bírtam magammal, kiálltam középre, és javasoltam, hogy a következő szerdán is jöjjünk össze imádkozni. És azóta minden szerdán imaóra van a templomban. Valahogy úgy alakult, hogy én vezetem a csoportot. Kaptam áldoztatási engedélyt is. Ennek több, mint tizenöt éve. Akkoriban tíz-tizenöten jöttünk össze, idén tavasszal már csak öten. Mostanában csak hárman vagyunk. Elkoptunk. Tíz éves koromban az új bicskámmal vágtam egy vesszőt az orgonabokorról, szép gyűrűket és csigavonalat faragtam rá. Nagyon jól lehetett vele suhogtatni. Később megszáradt, akkor már nem suhogott olyan jól, viszont, ha menet közben bedugtam a bicikli küllői közé, akkor szépen kerepelt. Kerepelt és kopott. Amikor már az ujjamat elérték a küllők, akkor abba kellett hagyni és új játékot kellett keresnem.

Éppen elértem a következő induló Szentlélek Szemináriumot...

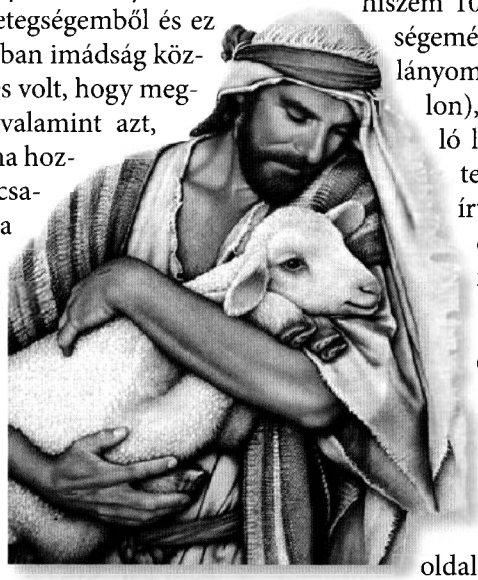
HNI

Istentől áldott, boldog új évet kívánunk minden kedves Olvasónknak!

Egy pogány ember viszontagságos útja Istenhez

II/2. rész

Lelki vívódásaimban mindig segített rajtam Jézus és az Úr irgalma. A legnehezebben saját magamnak tudtam megbocsátani mindazt a végtelen sok bűnt, melyben akkori életemet éltem. Hiába gyóntam meg ezeket a bűnöket, a gyökerük még ott lapult egy ki nem nyílt ajtó mögött. Ma már nem is értem, hogyan tudtam az Úr nélkül élni idáig. A megbocsátások, az Istennel való beszélgetések során a könnyek adományát kaphattam meg az Úrtól, mert rengeteget sírtam és ilyenkor úgy éreztem, megszabadultam láncaimtól, melyek addig a bűnben tartottak. Volt olyan élményem is, hogy az Úr meggyógyított egy betegségemből és ez kézzelfoghatóan történt a szobámban imádság közben. Fantasztikus és felemelő érzés volt, hogy megtapasztalhattam Isten érintését, valamint azt, hogy az Úr a tenyerében hordoz, ha hozzá hű vagyok és megtartom parancsait. Örömömben Isten megkezdte a lelkem, a szívem és a testem gyógyítását, melyért nagyon hálás voltam és vagyok azóta is NEKI. Dicsőség az Istennek! Áldott legyen az Úr, hogy nem hagyta elveszni eltévedt bárányát!

Lelki életem tovább fejlődött a medjugorjei zarándoklaton, amelyen részt vehettem. Hálás vagyok érte Szűz Máriának és mindazoknak az embereknek, akiket mellém rendelt az Úr. A szent hely erejét folyamatosan éreztem, sokat imádkoztam (órák hosszat) katolikus társaimmal együtt az oltáriszentség előtt. A Krizsevácra felfelé menet a Keresztúton végigsírtam a hatodik állomástól a hegyi zarándoklatot. Imádkoztam a rózsafüzért és sorban vittem fel gondolatban a családomat, szeretteimet, ismerőseimet, barátaimat, betegeket és még az ellenségeimet is. A hegytetőn a nagy keresztnél négyszeres áldásban részesültünk mindannyian. Ez olyan volt, mintha Isten színe előtt lett volna minden ember! Isten megmutatta irgalmasságát: körülöttünk viharfelhők voltak az égen, de egy résnyi napfényt a hegy tetejére beengedett az Úr. (Festményeken lehet látni ilyen égi tüneményt, amikor Jézus a hegytetőn megosztja igéit az emberekkel.) Ott nagyon sok mindent kértem az Úrtól, de a legjobban azt szerettem volna, hogy nagylányom megismerhesse az igazi apját, akit eddigi élete során még nem láthatott. (24 éves volt ekkor.) Kegyelmekben gazdagon tértem haza gyermekeimhez. Az Úr tanított tovább és mutatta nekem az utat, melyről hol letértem és bűnt követtem el, hol meggyóntam bűneimet és Vele voltam.

Nagyon sokáig voltam kegyelmi állapotban (azt hiszem 10 hónapig) Megajándékozott hűségemért az Úr, mert megmutatta nekem lányom apját (igaz egy társkereső oldalon), mint kapcsolatfelvételre szolgáló lehetőséget. Sokat vívódtam, mit tegyek, de vettem a bátorságot és írtam neki egy levelet. Megkezdődött ismerkedésünk levelezés, majd találkozások útján.

Nagyon sokat beszélgettünk elmúlt éveinkről, sérelmeinkről, élményeinkről. Akkor kezdtem úgy érezni, hogy kitárja a szívét felém, mert olyan dolgokat is megbeszélhetett velem, amiket eddig más nővel nem. Egy másik oldalát mutatta meg számomra, ami idáig ismeretlen volt előttem. Kezdtem őt megérteni és láttam benne a fájdalmat, amit az élet rányomott a lelkére. Elkezdtem imádkozni érte és a fiáért is. Akkoriban sokat meséltem neki az Isteni irgalmasságról, a csodákról, melyeket megadott nekem az Úr, a megbocsátásomról, amiben ő is érintett volt, s mindarról a sok élményemről, melyet katolikus életem során megtapasztaltatott velem Isten.

Látta és tanúja is lett nem egy csodának, többször eljött velem templomba, szentmisére. (A karácsonyi éjféli szentmisére is eljött velem, mert látta, hogy boldoggá tesz vele.) Kezdett komollyá válni a kapcsolatunk, de még titkoltam a gyermekeim előtt. Az Úr segítségével és imáim segítségével nem volt rossz

fogadtatása a kapcsolatunknak. Lassan egymás életének részesei lettünk. Az Úr már nem csak nekem, hanem a páromnak is megmutatta irgalmasságát és csodáit. Az édesanyjáért szentmisét mondattam, hogy a gerincműtétje sikerüljön és meggyógyulhasson. A Jó Isten meghallgatta kéréseimet és irgalmasan cselekedett, meggyógyította édesanyját a súlyos gerincsérvből, ami isteni csodának számított ott a kórházban is. A lányom immár 25 évesen kezdte fokozatosan megismerni az édesapját, aminek én nagyon örültem és örülök ma is. Ez év májusában kapcsolatunkat megszenteltük az Úr előtt, házasságot kötöttünk az Emmausz házban István atya közreműködésével. Szerény esküvő volt (kis kápolnában, felhajtások nélkül) az Úr jelenlétében kis családunkkal, valamint lelki csoportunk vezetőjével, Cs. Eszterrel. Az Isteni irgalmasság csodái ma is folytatódnak szerény kis életemben, mert az Úr a szívemben van, s a szeretet átszövi az életünket. Dicsőség Istennek!

Köszönöm a Jó Istennek, Jézusnak és édesanyjának, Szűz Máriának, valamint a Szentléleknek, a szenteknek, az angyaloknak és őrangyalomnak is, hogy nem hagyta elveszni eltévedt bárányát és otthagyta érte a 99 bárányt, mert így megmenthetett engem! S hiszem azt, hogy megmentett már mást is, akár téged is (aki e sorokat olvasod).

A hitet, mint legszentebb ajándékot, ha megkapod a Jó Istentől, mindegy, hogy hány éves vagy, utána már az a legfontosabb, hogyan őrzöd meg azt a lelkedben és hogyan táplálod, hogy növekedhessen benned az Isten. Ez már csak tőled és lelki életed fejlődésétől függ, melyben a Szentlélek mindig segítségedre van és persze Jézus, az Isten Fia! Áldott légy Istenünk!

Henriette

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Ragyogni fogtok, mint a Nap... 3
Katona István: A szeretethiány sebeinek gyógyítása 4
A szeretet hatalma (imádságok) 7
Megbocsátás barátainknak, munkatársainknak 8
Székely János püspök: Hogyan kel életre a Szentlélek kegyelme (II/1.) 10
Ima a Szentlélek 7 ajándékáért 13
HNI: Megtérésem története(i) 14
Henriette: Egy pogány ember viszontagságos útja Istenhez (II/2.) (Tanúságtétel) 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- Decemberben megjelent **P. Hubert van Dijk ORC: Őrangyalom és én** c. könyve (ára: 700 Ft), és ismét kapható **Mary Usha S.N.D. nővér: A gyógyulás rejtett forrásai** c. nagysikerű könyve (ára: 1.000 Ft). Megvásárolhatók az Emmausz Házban (1146 Budapest, Thököly út 120.) és a katolikus könyvesboltokban.
- **2016. február 1-én**, hétfőn este 6 órakor **Szentlélek szeminárium, február 3-án**, szerdán este 6 órakor **Gyógyító szeminárium** kezdődik az Emmausz Házban (1146 Bp., Thököly út 120.). Jelentkezni a 06-1-222-5306 telefonszámon (H-Cs: 10-16-ig), illetve személyesen lehet.
- **Akik adójuk 1%-át** Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a 19622309-2-43 adószámot. Köszönjük szépen!
- **Köszönjük** mindazon kedves olvasóinknak, akik újságunk előfizetési díját megküldték. Köszönjük az adományokat is. Akik még nem rendezték az előfizetést, kérjük, ne feledkezzenek meg róla! Akik le akarják mondani, kérjük telefonon vagy levélben jelezzék. Köszönjük!

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Nincs más út az üdvösség felé, mint a szeretet útja.

Jézus ma is él, itt van közöttünk láthatatlanul.

Készen áll arra, hogyha szólítod,

belépjen szívedbe és meggyógyítson téged."

(K. I.)

„A Szentháromság élete örök önátadás.
Atya és Fiú között átadó örök szeretet.
A keresztény ember ebben az önátadásban él.
Nagyobb boldogság adni,
mint kapni!”
(Székely János
püspök úr)

Magazin ára: 200.-Ft

Szombathely

A MAGYAR KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS
XXIV. ORSZÁGOS TALÁLKOZÓJA